

се приближихъ близо до онова мѣсто, дѣто се пляскаше и какво да видя! Единъ ежъ, хваналъ единъ смокъ за главата и се свилъ на кълбо, а смокътъ си бие тѣлото у неговитѣ остри бодли. Крѣвѣта му силно течеше, а той сѣ повече си губѣше силата.

Цѣлия денъ азъ бѣхъ зачуденъ отъ това, какъ този нищо и никакъвъ ежъ умъртви тоя страшенъ по голѣмината си смокъ!

Вечерѣта азъ занесохъ убития смокъ въ село и разказахъ случката на домашнитѣ си.

Всички се чудѣха на юначеството на нашия горски приятелъ—ежътъ....

с. Блѣсничево.

(Луковитско)

Написалъ: *Панчо Мариновъ*, IV отдѣление.

Гостенинъ.

Градътъ Русе отдавна бѣше заспалъ, обвитъ въ майска нощъ. Дунавътъ биеше о брѣга немирнитѣ си мѣтни и пѣнливи вълни, които хленчеха, като дѣца, а шумътъ имъ отлиташе на далечъ по равна Ромъния. Улицитѣ на града бѣха тъмни, пусти и мълчаливи като нощѣта. Само сегисъ-тогисъ се чуеше тропота отъ голѣмитѣ обуца и дебелата тояга на пазвантина, или мѣрнитѣ крачки на нощния патрулъ.

Въ една тѣсна улица се мѣрна човѣкъ. Той вървѣше бързо край стѣнитѣ и прѣд-